

Arrest

nr. 200 359 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 20 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 9 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 maart 2017 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 21 maart 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2017 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam, volgens haar eigen verklaringen, in België aan op 28.12.2008. Drie dagen later beviel ze van haar zoon [G.]. Op 15.01.2009 vroeg ze asiel aan. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 12.06.2009 met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied en verbleef illegaal in België. Betrokkene diende drie aanvragen 9ter in (gebaseerd op de medische problematiek van haar zoon) die allen onontvankelijk werden afgesloten. Op datum van 17.07.2014 werd betrokkene weerhouden in het open terugkeercentrum te Holsbeek. Daar werd vastgesteld dat haar zoon leed aan een ernstige ziekte die een langdurige behandeling vereiste. Naar aanleiding van deze medische problematiek van haar zoon werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart op 13.10.2014. Helaas overleed haar zoon aan de gevolgen van zijn ziekte op 23.12.2014. Desondanks werd de A-kaart van betrokkene toch verlengd, maar nu op basis van tewerkstelling en niet- afhankelijkheid van openbare instellingen. Op datum van 22.08.2016 werd de verlenging van haar A-kaart geweigerd omdat bleek dat betrokkene slechts vijf maanden tewerkgesteld was en bovendien een leefloon ontving van het OCMW. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering tot verlenging en verblijft sindsdien terug illegaal in België.

Betrokkene beroept zich op haar problematische zwangerschap als reden voor het feit dat zij niet voldeed aan de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijfsmachtiging. Betrokkene stelt dat zij in september 2015 zwanger werd van haar dochter, dat deze zwangerschap vanaf het begin problematisch verliep waardoor zij de facto geen werk kon vinden. Ze stelt dat ze bovendien in de steek gelaten werd door de vader van het kind waardoor zij geen andere optie zag om te overleven dan een beroep te doen op hulp van het OCMW. Omdat haar dochter in juni 2016 geboren werd, slaagde zij er niet in opnieuw een job te vinden. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij nagelaten heeft zich op de hier ingeroepen elementen te beroepen bij haar aanvraag tot verblijfsverlenging. Evenmin ging betrokkene in beroep tegen de weigering tot verlenging van haar A-kaart. Deze beslissing staat aldus vast waardoor betrokkene zich dan ook niet meer op dit element kan beroepen. Betrokkene was ervan op de hoogte dat zij aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen om een verlenging van haar A-kaart te bekomen. Het was de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene om alle elementen voor te leggen aan de bevoegde dienst. Het feit dat betrokkene dit nagelaten heeft, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen soort ‘hoger beroep’ vormen tegen de weigering tot verlenging van haar A-kaart. Volledigheidshalve merken we op dat niettegenstaande haar dochter effectief geboren werd op 11.06.2016, zij geen enkel bewijs voorlegt van de voorgehouden problematische zwangerschap. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij haar bindingen met België zou moeten doorknippen, dat ze haar elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen en dat zij geen plaats zou hebben om haar hebben en houden achter te laten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone

omstandigheid. volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op haar aangehaalde integratie.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat haar dochter in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren zijn, opent naar Belgische wetgeving niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin bemoeilijkt dit feit een terugreis naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder beroept betrokkene zich op het feit dat zij in Nigeria geen middelen van bestaan heeft, noch mensen op wie ze zou kunnen terugvallen voor steun, zij zou met haar kind van acht maanden letterlijk op straat komen te staan. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers ruim 26 in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen middelen van bestaan zou hebben en op straat zou belanden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar kind hier is overleden en begraven waardoor ze het uitzonderlijk moeilijk zou hebben met de gedachte België te verlaten omdat dit tevens betekent dat zij haar overleden zoon zou moeten achterlaten en niet meer in staat zou zijn om zijn graf te bezoeken. Het argument dat haar zoon in België is overleden en begraven vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien ze steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikt zij over de mogelijkheid van het graf van haar zoon periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van haar overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan negen jaar onafgebroken in België zou verblijven dat zij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering en sociale bindingen, dat zij getracht zou hebben zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij de Belgische wettelijke normen scrupuleus zou gerespecteerd zou hebben, dat zij Nederlands zou geprobeerd te leren hebben, dat zij goed Nederlands zou spreken, dat zij het Nederlands zou gebruiken in haar vele sociale contacten, dat zij zou mogen stellen goed op weg te zijn om volkomen geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij, dat zij volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat zij een gemotiveerde arbeidskracht zou zijn en dat zij zeer vlug een passende tewerkstelling zou kunnen vinden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar eventuele integratie.[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

*Het is, derhalve *een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.*

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 1QL624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de ; gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent. Zo wordt gesteld dat aangehaalde elementen van verblijfsduur en integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens een gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Een en ander geldt des te meer nu verzoekster reeds meerdere jaren op ononderbroken wijze in België verblijft hetgeen blijkens de bestreden beslissing ook niet wordt betwist.

Ondertussen verblijft verzoekster al geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren. Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) en / of de verblijfsduur tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België ,haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht in het kader van de afweging van de belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekster anderzijds.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de niet-betwiste verblijfsduur van verzoekster niet in aanmerking kan worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr 60 962 11 juli 1996 TVg 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 4de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip buitengewone omstandigheden" gelijk met "een onoverkomelijk nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "onoverkomelijk nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60 962 11 juli 1996

IVR, 1997,385).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het onoverkomelijk nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerd criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer:

"(...)

Verzoekster diende in februari 2017 een aanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin zij zich beriep op een aantal buitengewone omstandigheden waarvan sommige tevens ten grondslag lagen aan het feit dat zij eerder niet had kunnen voldoen aan de voorwaarden voor verlenging van haar A-kaart.

De beslissing omtrent de niet-verlenging van de A-kaart werd door verzoekster niet ontkent, noch betwist, en evenmin 'blijkt uit de lezing van haar verzoekschrift artikel 9bis Vreemdelingenwet dat zij met dit verzoekschrift een 'soort hoger beroep' beoogde tegen voormelde beslissing. « '

Het gegeven dat een definitieve beslissing tot niet-verlenging van de A-kaart voorligt, sluit echter op zich niet uit dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt welke haar toelaten een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de hoger weergegeven passage van de motivering van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat de door verzoekster aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat zij er zelf verantwoordelijk voor zou zijn.

Verzoekster wijst erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog: "(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...)"

Door in casu te oordelen dat verzoekster zelf voor haar situatie verantwoordelijk zou zijn, waardoor de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetbepaling.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt omtrent elk van de door verzoekster aangehaalde elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet zonder meer voorhouden als zou de bestreden beslissing haar niet in staat stellen te begrijpen waarom deze is genomen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Voor wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht en van de door verzoekster geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die hieraan wordt besteed in het verzoekschrift.

2.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvrager aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.4. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde om die reden de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk.

2.5. Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het middel een uitgebreid betoog aangaande haar langdurig verblijf waardoor ze naar haar oordeel banden heeft opgebouwd met België. Ze stelt dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent door deze elementen niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheden en ze zonder meer als irrelevant te bestempelen. De Raad leest echter nergens in de bestreden beslissing dat deze elementen irrelevant zijn, wel dat ze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat ze de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Deze beoordeling is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c), RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom voor de elementen van langdurig verblijf en integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat dateert van een eerdere datum dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State, volstaat niet. Verzoekster acht haar verblijf alhier zodanig lang, dat zij redelijkerwijze niet meer kan worden verplicht terug te keren naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, doch zet niet concreet uiteen waarom dit langdurig verblijf haar verhindert zulks te doen.

2.6. Waar verzoekster opwerpt dat niet werd gemotiveerd waarom de “niet-betwiste verblijfsduur” niet in aanmerking kan worden genomen als grond voor regularisatie, wijst de Raad erop dat verweerder oordeelde dat langdurig verblijf een element vormt dat betrekking heeft op de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en derhalve een argument betreft dat in aanmerking kan worden genomen als een grond voor regularisatie. In casu bevindt de verblijfsaanvraag zich evenwel in het stadium van de onontvankelijkheid, zodat verweerder geen verdere beoordeling diende te maken van de elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Waar verzoekster erop wijst dat zij ten gevolge van haar langdurig verblijf alhier, geen contact en banden meer heeft met haar herkomstland, wijst de Raad erop dat verweerder heeft geoordeeld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland, alwaar zij 26 jaar heeft verbleven, en dat verzoekster bovendien een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie teneinde steun te verkrijgen voor een terugreis en een re-integratie in het herkomstland. Verzoekster gaat hier geenszins op in, zodat deze motieven overeind blijven. Ook wat betreft het argument dat zij alhier haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de elementen van integratie zou verliezen, werd door verweerder gemotiveerd waarom deze argumenten niet kunnen worden weerhouden. Zo stelde verweerder dat verzoekster deze beweringen niet aantoonde en dat het bovendien slechts gaat om een tijdelijke verwijdering. Volledigheidshalve wees verweerder erop dat geen enkel stuk werd gevoegd bij de verblijfsaanvraag dat betrekking heeft op verzoeksters integratie. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoekster deze motieven onbesproken laat, zodat zij deze motieven niet aan het wankelen brengt. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeksters opgebouwde integratie en banden met België ook niet ophouden te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren.

2.7. Waar verzoekster in de bewoordingen van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet een argument ziet om te oordelen dat elementen van integratie en langdurig verblijf wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen bij het ontvankelijkheidsonderzoek, wijst de Raad erop dat het feit dat in artikel 9bis, §2 bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, niet impliceert dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekster zelf in haar verzoekschrift terecht aanhaalt, betreffen buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen

die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch veeleer erop gericht zijn bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt werd gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die verzoekster geeft aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling, noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals deze blijkt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

2.8. Verzoekster tracht in een tweede onderdeel van het middel aannemelijk te maken dat verweerder zou hebben getoetst aan een veel enger criterium dan de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waar de bestreden beslissing in een passage gewag maakt van *“een onoverkomelijk nadeel”*, doch uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder hiermee het begrip buitengewone omstandigheden op een andere manier heeft ingevuld dan zoals verzoekster het schetst in haar verzoekschrift.

2.9. Wat betreft de beslissing tot weigering van verlenging van verzoeksters A-kaart die door verzoekster destijds niet werd aangevochten – een element dat aan bod komt in een derde onderdeel van het middel – wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat dit gegeven uitsluit dat verzoekster zich zou bevinden in buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoekster de huidige verblijfsaanvraag niet kan benutten om alsnog te trachten te verantwoorden waarom zij niet voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf. Hierbij stelde verweerder terecht dat de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit belette verweerder echter niet om de aangevoerde elementen in dit verband wel degelijk op hun merites te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo heeft verweerder, waar verzoekster haar problematische zwangerschap heeft opgeworpen als reden waarom zij niet voldeed aan de gestelde voorwaarden voor verlenging van haar tijdelijk verblijf, geoordeeld dat verzoeksters dochter op heden reeds effectief is geboren en dat bovendien geen enkel begin van bewijs werd overgemaakt van het problematisch verloop van de zwangerschap. Verzoekster gaat hier niet op in. Waar verzoekster nog kritiek uit op het motief in de bestreden beslissing *“Het was de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene om alle elementen voor te leggen aan de bevoegde dienst. Het feit dat betrokkene dit nagelaten heeft, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”*, tracht verzoekster deze passage in de bestreden beslissing tevergeefs meer te laten zeggen dan wat ze zegt. Verzoekster werpt op dat elke verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat

het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, doch verweerder heeft op geen enkele wijze verzoeksters onwettige verblijf aan haar tegengeworpen. De verwijzing naar de verantwoordelijkheid van verzoekster heeft louter betrekking op het gegeven dat zij in gebreke is gebleven elementen aan te brengen om het tijdelijk verblijf te doen verlengen. Het betreft alleszins geen determinerend motief voor het niet aanvaarden van de argumenten inzake het niet voldoen aan de gestelde voorwaarden tot verlenging van het tijdelijk verblijf, als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het door haar geciteerde arrest van de Raad van State, waarvan de feiten geenszins gelijkaardig zijn aan deze die aan de huidige zaak ten grondslag liggen, om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.10 Waar verzoekster herhaaldelijk aangeeft dat zij van oordeel is dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Door andermaal de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden te herhalen, toont zij evenmin aan dat verweerder een incorrecte beoordeling van deze elementen zou hebben gemaakt.

2.11. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA